

Sündisznótánc

abszurd népszínmű két felvonásban

SZEMÉLYEK:

Major Tibor	sajtkészítő, 45 éves
Major Margit	Tibor felesége, 38 éves
Major Károly	Tibor édesapja, 74 éves
Major Ilona	Tibor lánya, 7 éves
Huba Gyula	sajtkészítő, 45 éves
Huba Júlia	Gyula felesége, 38 éves
Huba Luca	Gyula lánya, 20 éves
Fekete Sándor	sajtkészítő, 45 éves

Játszódik a Káli-medencében, nyáron.

I. FELVONÁS

1. JELENET

Margitka, Apuska.

Este nyolc óra. Apuska focimeccset néz, Margitka vacsorát főz.

APUSKA: Figyeld! Gyere, szöcske! Ott a bemenő! Mit csinálsz? Luft! Barom! Luft! Ezt még én is bebikáznám!

Elmegy az áram.

APUSKA: Már megint ez a picasötét!

Visszajön az áram.

APUSKA: Na, azért!

Margitka gyógyszert hoz.

MARGITKA: Itt jön a szaloncukor!

APUSKA: Keserű, mint az epe!

MARGITKA: Lenyelte? Szépen Á!

APUSKA: Á!

MARGITKA: Nagyon ügyes! Mindjárt érkezik Tibor!

APUSKA: A Tibike, az én fiam. Te, a Tibike férje. Én, a Tibike apája. Apuska. Ez itt mind az enyém! *(kimutat a tájra)* Mikor jön a Tibike?

MARGITKA: Mindjárt.

APUSKA: Ugrik a szöcske, ott a bemenő, luft!

Kis szünet.

MARGITKA: *(fintorog)* Apuska!

APUSKA: Mit csinál, megy a szöcske, aztán luft! A hülye!

MARGITKA: *(fintorog)* Jaj, istenem, apuska már megint?

APUSKA: Luft!

MARGITKA: *(fintorog)* Apuska, miért nem szólt?

APUSKA: Mikor ér haza a Tibike?

MARGITKA: Hányszor mondjam, nem Tibike, hanem Tibor!

Margitka elkezdti kitolni a fürdőszoba felé Apuskát.

APUSKA: Még nézem! Eressz, bassza meg!

MARGITKA: Apuska, engedje már!

APUSKA: A második félidő, még nézem!

MARGITKA: Elmondjam Tibornak, hogy megint becsinál?

APUSKA: Megy a szöcske, aztán luft!

MARGITKA: Engedje ki a féket!

APUSKA: Tudom, hogy mindig gyűlöltél!

A tűzhely mellett haladnak el, Apuska belekanalaz az ételbe.

MARGITKA: Még nincs kész!

APUSKA: Sótlan!

MARGITKA: Magának minden sótlan!

APUSKA: Meg akarsz mérgezni, tudom! Mikor eszünk?

MARGITKA: Megfürdünk szépen, addig megfő a leves, és Tibor is megérkezik.

APUSKA: Szerintem egy Sündisznótáncnak kellene lenni. A legmegbízhatóbb pedig a kutya! Farkasok meg nem lehetnek. Mert ha a kutya nem űzi el a farkast, a farkas megeszi a tehenet, a kecskét, és akkor nincs sajt. És ha nincs sajt, nincs Sündisznótánc!

Margitka betolja a fürdőszobába Apuskát.

2. JELENET

Margitka, Julika.

Margitka és Apuska a fürdőszobában, mosdatás hangjai, érkezik Julika, a szomszédasszony.

JULIKA: Margitkám! Margitkám!

MARGITKA: *(a fürdőből)* Julikám, te vagy? Mindjárt jövök!

APUSKA: *(a fürdőből)* Forró, forró, forró, forró, gyilkosság!

JULIKA: Ma mit főztél?

MARGITKA: *(a fürdőből)* Még nincs kész!

APUSKA: *(a fürdőből)* De mérgezett!

Julika megkóstolja a levest, majd lopva megsózza.

MARGITKA: *(a fürdőből)* Julikám, mit mondtál?

Kis csönd.

MARGITKA: *(a fürdőből)* Tibor hol marad? Ünnepel?

APUSKA: *(a fürdőből)* Ki nyerte a Sündisznótáncot?

Csőnd. Julika nem válaszol.

MARGITKA: *(Egy pillanatra kilép a fürdőből)* Ki nyert?

JULIKA: Képzeld, ilyen egyértelmű sose volt.

MARGITKA: Hát gondoltam!

APUSKA: *(a fürdőből)* Nyert a Tibike?

MARGITKA: *(Visszamegy a fürdőbe)* Ki más nyert volna?

Kis szünet.

JULIKA: Hát, valaki más.

MARGITKA: *(a fürdőből)* Ki más?

JULIKA: Hát... szerintem igazságos a döntés...

MARGITKA: *(a fürdőből)* Csak nem a te Gyulád?

Kis szünet.

JULIKA: *(nagy lélegzettel)* De.

APUSKA: *(a fürdőből)* A férjed? Az a pancser?

MARGITKA: *(a fürdőből)* Hogyhogy a Gyula?

JULIKA: Azért nem kellene ennyire lenézni bennünket! Köztudott, hogy a sajt kémiaiához a Gyula ért a legjobban. Most végre sikerült neki megcsinálnia! És idén a Gyula sajtja lett a legjobb.

Kis csönd.

JULIKA: Az én Gyulám nyert!

APUSKA: *(a fürdőből)* A te Gyulád túró-t se tud csinálni, baszd meg, nem-hogy sajtot! Hát én már csak tudom, én alkalmaztam!

MARGITKA: *(a fürdőből)* Hol a Tibor?

JULIKA: Hol... ahol ilyenkor lenni szoktak. A Kakasban. Ünnepelnek. A Gyula ünnepel, a Tibi meg vele van, na!

APUSKA: *(a fürdőből Margitkának)* Ez fáj!

Csönd.

JULIKA: *(Úgy mondja, hogy Apuska ne hallja)* Ott volt a Fekete is.

Margitka kijön a fürdőből.

MARGITKA: *(Hallotta, amit Julika mondott)* Mit mondtál?

JULIKA: A Fekete... kint volt...

MARGITKA: A Fekete? Az nem lehet!

JULIKA: Hát láttam én is!

MARGITKA: Fekete Sándor börtönben ül!

JULIKA: Már nem.

MARGITKA: Miket beszélsz?

JULIKA: Ma engedték ki. Gyula mutatta. Az újság is megírta.

Csönd.

JULIKA: Gondoltam jobb, ha tőlem tudod meg.

MARGITKA: Kiengedték?

JULIKA: Harmadoltak.

MARGITKA: És?

JULIKA: Nem sokat változott. Hát azért fogyott. Meg hát...

MARGITKA: Hogyhogy kiengedték?

JULIKA: Mondom... Jó magaviselet.

MARGITKA: Egy gyerekgyilkost?

Szünet.

JULIKA: Hát szóba álltak vele. Meg beszélgettünk is.

MARGITKA: Ugyan miről?

Szünet.

JULIKA: Hogy mik a tervei... a jövőben...

MARGITKA: Ez tervezni akar?

JULIKA: És állítólag, marad... szeretne itt maradni...

MARGITKA: Itt? Ki mondja?

JULIKA: Ő.

MARGITKA: Kinek?

JULIKA: Egyszer csak ott volt, állt a sátonnál egy kistáskával. Köszönt. Csak néztünk rá, nem is köszöntünk vissza elsőre. Akkor már kihirdették az eredményt.

Kis szünet. Julika elővesz egy sajtszeletet, és kiteszi az asztalra.

JULIKA: Jut eszembe, ezt a Gyula küldi nektek... egy szeletet...a győztes... sajtból...

APUSKA: *(a fürdőből)* Mit pusmogtok odakint? Kurvára fázom!

Margit visszamegy a fürdőbe Apuskához.

JULIKA: Én csak gondoltam, szólok.

3. JELENET

Julika, Margitka, Tibor.

Érkezik Tibor.

TIBOR: *(kikapcsolja a tévét)* Hát te? Jöttél duruzsolni?

JULIKA: Tibikém! Azért szoros volt, nem?

TIBOR: Kurva szoros. Julika, menjél haza.

JULIKA: Jövőre majd... talán... egyszer így, egyszer úgy...

Tibor veti le a ruháit, Julika nem mozdul.

JULIKA Nekem amúgy nagyon ízlett a te sajtod is!

Tibor tovább vetkőzik, Julika továbbra sem mozdul.

JULIKA: Már itt se vagyok. Csak anynyit, hogy a Gyula még maradt?

TIBOR: Maradt.

JULIKA: A többiekkel?

TIBOR: Igen.

JULIKA: És a Fekete?

TIBOR: Na, most már tényleg menjél!

Julika elmegy. Tibor az asztalhoz ül és hallgat. Kis idő múlva Margitka kitolja Apuskát a fürdőből, az asztalhoz tolja. Már meg van terítve, csak a levest kell az asztalra tenni. Mindenki hallgat, Margitka szed Tibornak.

TIBOR: *(egy kanál után)* Elég!

Tibor és Margitka nem eszik, Apuska fal.

MARGITKA: Megegyeztünk. Hogy a verseny után.

Tibor hallgat.

MARGITKA: Megígérted!

TIBOR: De nem nyertem.

MARGITKA: És az mit változtat?

TIBOR: *(megmutatja az oklevelet)* Ennyit kaptam. Ebből szerinted futja? Örülhetünk, ha az eddigi szállítóinkat megtarthatjuk!

MARGITKA: De én ezt nem bírom tovább!

TIBOR: De bírod.

Apuska végzett a levesével.

APUSKA: *(Tibornak)* Mi van, nem eszed?

TIBOR: Egyél csak, édesapa!

Apuska elveszi Tibor levesét.

APUSKA: *(eszik)* Iluska mindig kért bele tejfölt. Húslevesbe tejfölt. Mind úgy mondta; nagypapa, nagypapa, csak egy pupos kanálnyit! Így mondta, rövid u-val; pupos kanálnyit. És én még csak meg se kóstoltam úgy. Sose. *(Margitkának)* Na, hozzá már egy pupos kanálnyit!

Margitka tejfölt hoz apuskának.

APUSKA: *(eszik)* Ez nem is olyan rossz. Tibikém, egy kanállal!

Tibor nem mozdul, nem válaszol.

APUSKA: *(eszik)* Régen enyém volt itt minden. Az egész vidék! Karcsi bácsi sajtjai voltak a legjobbak. És én nem azért neveltelek ki, hogy második legyél! Mert tudod, miről beszélek én? Az étel lelkéről! Tudod te, mi az? Honnan is tudnád. Azt hiszed, az egész csak labor. De a te lányod, Iluska, ő tudta. Az én unokám! Hogy mi a lélek! Hogy lehet tejfölt a húslevesbe! Az lesz benne a lélek! Az a Sündisznótánc!

Az a sajt lelke! Hányszor indultál a versenyen? Ötször, baszd meg! És hányszor nyertél? Nulla! Egyszer se! Mert nem találsz a dolgok lelkét, azért!

Apuska befejezi a levest.

APUSKA: *(Margitnak)* Elfáradtam!

TIBOR: Jó éjszakát, édesapa!

Margitka betolja Apuskát a szobájába.

4. JELENET

Tibor, Margitka.

Kis idő múlva Margitka visszajön.

MARGITKA: Minden ugyanaz. Minden. Fürdetem, beszarik, fürdetem, beszarik.

TIBOR: Még néhány hét és...

MARGITKA: Év. Évek! A múltkor azt mondtad, hogy ez az új gyógyszer sokat segít majd. Hát most látod!

Kis szünet.

MARGITKA: Ez lesz mindig, minden este, a végtelenségig! Pedig meg-egyeztünk! Van helye! Jó helye! Várják!

TIBOR: Bele fog halni.

MARGITKA: De ha marad, abba meg én halok bele.

Kis szünet.

MARGITKA: *(Gyula sajtjára mutat)* Láttod ezt itt? A győztes sajt.

TIBOR: Hogy kerül ez ide?

MARGITKA: Julika hozta.

TIBOR: Tán egyem meg?

MARGITKA: Kóstoltad?

TIBOR: Kidobom a faszba! *(nem dobja ki)*

MARGITKA: Apádnak igaza van. Te nem is akarod tudni, miért a Gyula nyert.

Tibor nem válaszol. Margitka megkóstolja Gyula sajtját, aztán hangsúlyosan odadugja Tibor orra alá.

MARGITKA: Évekkel ezelőtt, amikor átjártál a Feketéhez kóstolni, és miután hazajöttél onnan, folyton ilyen íze volt a szádnak. Mindig kérdeztem; már megint ittál, Tibor? Te pedig mindig mondtad, hogy nem, nem ittál, csak... hogy is mondtad? Hogy pálinkába áztatott levélben érlelitek a sajtot, igen, így mondtad, és hogy csak ezért érzem rajtad az alkoholt.

Kis szünet.

MARGITKA: Meg se kóstolod?

Tibor gyanakodva megkóstolja Gyula sajtját.

TIBOR: *(kóstolja)* A kurva életbe... Ez ugyanaz az íz!

MARGITKA: Érted már? Ezért volt olyan sürgős a Feketének! Hogy a börtönből egyenesen a versenyre!

TIBOR: A Gyula meg a Fekete...

MARGITKA: Ez nem a Gyula íze. Ez a Fekete pálinkája.

TIBOR: Amiben a Gyula sajtja ért.

MARGITKA: A Gyula meg a Fekete...

TIBOR: Ezek ketten...

MARGITKA: Kijátszottak.

Kis csönd.

TIBOR: Kint volt. Néztem rá. Emez meg csak lesütötte a tekintetét. Mondom, most vagy hazajövök a pisztolyért, vagy maradok és leiszom magam.

Gyula meg üdvözli, Julika üdvözli, a zsúri üdvözli. Emez meg kezét ráz mindenkivel, egyesével. Én meg legszívesebben csak kiabálnám, hogy mi van, te gyerekgyilkos! Ehelyett mit csinállok? Nem jövök haza pisztolyért, hanem maradok és kocintgatok velük. És akkor még ráadásul a Fekete pálinkás sajtjával nyera a Gyula.

MARGITKA: De a pisztoly azért még megvan.

TIBOR: Egy hete tisztítottam.

MARGITKA: Sündisznótánc. A te családod versenye. Ezt mind elvette tőled Fekete. Még a börtönből is! Mert ez nem a Gyula sajtja.

TIBOR: De hogy? A Fekete odaadta Gyulának a receptet?

MARGITKA: Úgy, ahogy mondd!

TIBOR: De miért?

MARGITKA: Hogy megalázzanak. Hogy kijátsszanak. Röhögnek, érted? Rajtad! Rajtam! A családon! És ezt te hagyod. És azt is hagyod, hogy az apád tönkretegye az életem. És tudod, miért, Tibor? Mert veled mindent meg lehet tenni!

Tibor nyugtatóan nyúlna az asszony felé.

MARGITKA: Hozzám ne érij!

Kis szünet.

MARGITKA: Amikor összeházasodtunk, azt mondtad, hogy majd együtt csináljuk ezt az egészet. Aztán mit csináltatok belőlem? Cselekedet. Tudod, hogy mit mondott a professzorom.

TIBOR: Tudom...

MARGITKA: Könyörgött, hogy menjek fel Pestre.

TIBOR: Tudom...

MARGITKA: Asszisztálhatnék egy ma-

gánrendelőben. És ehelyett szaros a kezem.

TIBOR: Tudod, hogy apámé volt itt minden. És pontosan tudod, hogy nem szerették, mert uralkodott. Meg a természete. De mégis annyi mindent köszönhetünk neki. Amikor Iluska született, iderendelt egy helikoptert. És nem csak Iluska miatt. Miattad is! Tudom, hogy néha elviselhetetlen...

MARGITKA: Jó, akkor maradjon.

TIBOR: Hogy mondd?

MARGITKA: A pisztoly a szekrény tetjén van.

TIBOR: A helyén.

MARGITKA: Nem ott van a helye.

TIBOR: Hát akkor hol a helye?

MARGITKA: A kezekben, Tibor.

Kis szünet.

MARGITKA: Meg kéne fognod azt a pisztolyt, és le kéne lőnöd Fekete Sándort, mint egy kutyát. És akkor apád marad.

TIBOR: Apám marad?

MARGITKA: Marad, ha.

Kis szünet.

TIBOR: Te normális vagy?

Margitka nem válaszol.

TIBOR: Én ezt nem tehetem meg!

MARGITKA: De megteheted!

TIBOR: Szerinted Iluska ezt akarná?

MARGITKA: A kislányunkat ne keverd ebbe bele! Ez a te ügyed!

TIBOR: Margit, rám hozod a frászt!

MARGITKA: Akkor csináljam én?

Szünet.

MARGITKA: Rendben.

Margitka bemegy apuska szobájába, és kihozza a pisztolyt.

TIBOR: Azonnal add ide! És ha meghallják?

MARGITKA: Errefele mindig vadásznak. Éjjelente úgy durrog az égbolt, mintha háború lenne. Hallod?

Távoli puskadörrenések.

MARGITKA: Most is!

TIBOR: És a teste?

MARGITKA: Ott hagyod.

TIBOR: Megtalálják!

MARGITKA: Hadd találják! Te itthon voltál. Julika is látott.

Kis szünet.

TIBOR: És a pisztoly? Dobjam a kútba?

MARGITKA: Hozd haza, majd én elásom.

Kis szünet.

MARGITKA: Tibor, te itthon voltál. A Julika is látott.

Kis szünet.

MARGITKA: Hátralépsz vissza, a cserjés mentén!

Kis szünet. Majd Margitka először ér Tiborhoz.

MARGITKA: Fotózd le nekem, ha kész vagy!

TIBOR: *(mutatja a saját telefonját)* Ezzel?

MARGITKA: Vidd az enyémet. Bármilyen van, Apuska telefonján elérsz.

Tibor lassan magához veszi a pisztolyt, majd bizonytalanul elindul. Amikor becsapja az ajtót, elmegy az áram.

5. JELENET Sándor, Luca, Tibor.

Fekete Sándor háza. Este 9 óra körül. Tibor az utcai ablakon keresztül bemászik a sötét lakásba. Hirtelen hangokat hall kívülről, majd gyorsan elbújik az ágy alá. Luca belép Fekete Sándor házába, kezében egy ajándékcsoaggal. Előrébb húz egy asztalt, és ráteszi a csomagot, majd izgatottan várakozik. Kis idő múlva megérkezik Fekete Sándor.

SÁNDOR: Ilyenkor?

LUCA: Meglepetés!

SÁNDOR: Miért?

LUCA: A Sündisznótáncon nem tudunk beszélni, mert annyian voltunk...

SÁNDOR: Mit akarsz mondani?

LUCA: Nem örülsz nekem?

Sándor végigsétál a lakáson.

SÁNDOR: Két éve nem voltam itthon.

LUCA: A függönyöket kimostam, de még nem vasaltam ki...

SÁNDOR: Más lett az illat. Sokkal finomabb.

LUCA: Amikor csak tudtam, jöttem.

SÁNDOR: Köszönök neked mindent. Miért remegsz?

LUCA: Most nem tudom, mi lesz.

SÁNDOR: Mert mi lenne?

LUCA: Hát két év... megszoktam itt...

Kis szünet.

LUCA: Ezt a papáék küldik!

SÁNDOR: De miért nem az ünnepségen adták oda?

LUCA: Mert én akartam átadni. Hogy tőlem...

SÁNDOR: De mi ez? *(olvass egy levelet)*

„A faluköztség nevében, az újrakezdés jegyében!

Szeretettel:
Király Tamás, polgármester,
Tóth Imréné, könyvtárigazgató,
Lakatos László, a táncház vezetője,
Bátor Béla, a Hagyományörzők Egyesü-
letének elnöke,
A káli Egyházközség,
Nagy Máté és családja.
Rózsika néni és Bandi bátyád,
Peregy Árpi cimborád és családja...”

LUCA: Látod, milyen sokan aláírták?
A mi családuink is! Ott van, Gyula,
Juli és én!
SÁNDOR: Látom!
LUCA: Nem örülsz?
SÁNDOR: Még szoknom kell.

Szünet.

LUCA: Apa annyit emlegetett.
SÁNDOR: Büszke lehetsz rá. Igazán
finom sajtot csinált a Gyula! Megér-
demelten nyert.
LUCA: Meghallottam, amikor azt mondt-
ta anyának, hogy most valami má-
sik receptet használt.
SÁNDOR: Igen? És milyen?
LUCA: Apa valamit magyarázott, hogy
alkoholban érleli a sajtot, vagy va-
lami ilyesmi, de nem értek én a saj-
tokhoz, biztos csak rosszul emlék-
szem...
SÁNDOR: Apádék tudják, hogy itt
vagy?
LUCA: Hát... apa ünnepel, anyu meg
átugrott Margitkéékhez.

Kis szünet.

LUCA: Tibor nagyon csúnyán nézett
rád a Sündisznótáncon.
SÁNDOR: Hát hogy nézzen? A helyé-
ben én is így... nem is tudom, mit
csinálnék.

*Sándor leül Luca mellé az ágyra, Tibor fel-
nyög. Kis szünet.*

LUCA: Szóval szeretnél újra sajtot?
SÁNDOR: Lehet, hogy már nem is tu-
dok.
LUCA: Ugyan... Akárhová tudnál szál-
lítani.
SÁNDOR: Mindenem oda.
LUCA: De apa mindenben segítene!
Azt tervezi, hogy befejezi a helyi
sajtkészítők szövetségét!
SÁNDOR: Ezért jöttél?
LUCA: Nem ezért. Vagy... Ezért is...
Ő akar beavatni! De ez még titok!
SÁNDOR: Kicsit sok ez így... hirte-
len...

Kis szünet.

LUCA: Ugyan már. Mindenki tudja,
hogy csak pár pohárka volt.

Kis szünet.

LUCA: Ők nem vigyáztak arra a sze-
gény kisgyerekekre!

Kis szünet.

SÁNDOR: A kispostánál... a zebrán...
nem vettem észre, hogy piros... és
akkor már nem tudtam megállni.
Hát ő... ott volt... én meg... padló-
fék... koppanás... kicsi koppanás...
de neki éppen elég... kiszállok...
de... hiába... egy villanás alatt az
egész.

Kis szünet.

SÁNDOR: Beszélnem kell a Tiborral.
Most.
LUCA: Most?
SÁNDOR: Most!

LUCA: De ilyen későn?
SÁNDOR: Gondolod, hogy békésen alszanak? Ezek után?

Kis szünet.

LUCA: Akkor hívd fel őket!

Sándor előveszi a telefonját.

SÁNDOR: Nincs meg Tibor száma.

Luca előveszi a telefonját.

LUCA: Nekem megvan.

Luca lediktálja Tibor telefonszámát Sándornak.

SÁNDOR: Mégse biztos, hogy most kellene ezt, nem?

LUCA: Essél csak túl rajta! Biztosan rossz lesz, de itt vagyok melletted!

Kis szünet.

LUCA: Na, nem hívod?

SÁNDOR: Jobb lenne egyedül.

LUCA: De segítetek!

SÁNDOR: Egyedül akarom. Menj el, kérlek!

LUCA: Nem megyek!

SÁNDOR: Luca!

LUCA: Szükséged van rám!

Sándor feláll az ágyról, kinyitja az ajtót.

SÁNDOR: Nagyon késő van.

Luca feláll az ágyról és elmegy. Sándor becsukja az ajtót, visszatül az ágyra és tárcsázik.

6. JELENET Sándor, Tibor.

Sándor felhívja Tibort. Tibor telefonja hangosan szólal meg az ágy alól. Sándor ijedten felugrik az ágyról, majd kis idő múlva Tibor nehézkesen előbújik az ágy alól a csörgő telefonttal és a pisztollyal a kezében.

TIBOR: Most már kinyomhatsz.

SÁNDOR: Lefagyott... Ki kell vegyem az akut.

TIBOR: Nem kell!

SÁNDOR: Csak akkor hagyja abba!

Sándor lassan kiveszi a telefonja akkumulátorát, a csöngés abbamarad.

TIBOR: Lassan! Tedd le a telefont a kezedből! Úgy!

SÁNDOR: Tibor! Mit keresel te itt?

TIBOR: Van borod? Vörös.

SÁNDOR: Honnan lenne?

TIBOR: És a csomagban? Lassan! Lekvár, pirosarany?

Sándor lassan beletúr a szatyorba, majd talál benne egy üveg vörösbort.

TIBOR: Ül az ágyra! Csavard le a kupakot! Most pedig öntsd magadra!

Kis szünet.

SÁNDOR: Hova magamra?

TIBOR: Fejre!

SÁNDOR: Ezt?

TIBOR: Azt mondtam, hogy öntsd magadra!

SÁNDOR: De ez egy Heimann!

TIBOR: Melyik Heimann?

SÁNDOR: A Barbár.

TIBOR: Akkor is öntsd magadra!

Kis szünet. Sándor magára lötytyint a borból.

TIBOR: Még!

Sándor magára önti.

TIBOR: Annyi elég! Gurítsd el az üveget! Lassan! Feküdj az ágyra! Nem úgy! Hassal! Arccal a párnába! Nem is! Arccal kifelé! Úgy! Dugd ki a nyelved! Csukd be a szemed!

SÁNDOR: Tibor, mire jó ez?

TIBOR: A halott nem beszél! Csukd be a szemedet!

Sándor becsukja a szemét. Tibor előveszi Margitka telefonját, és fényképet próbál csinálni Sándorról, de Tibor észreveszi, hogy Margitka telefonján képernyőzár van.

TIBOR: *(olvassa)* Képernyőzár. Mi az, hogy képernyőzár? Milyen kód? Kurva életbe! *(Sándornak)* Fekszel!

Előveszi a saját telefonját, egy régi Nokiát, majd felhívja apuskát.

TIBOR: Haló! Margitka! Igen... Megvan. Persze... Mi a kódod? A képernyőkódod!

Tibor leteszi a telefont. Bepötyögi Margitka mobilján a kódot. Megint megpróbál fényképet csinálni, de túl alacsony a telefon töltöttségi szintje ahhoz, hogy az fényképezni tudjon.

TIBOR: „A telefon akkumulátorszintje túl alacsony a fényképkészítéshez.” A rohadt életbe! Van töltőd?

SÁNDOR: Milyen töltöm?

TIBOR: Mobiltöltőd!

SÁNDOR: De milyen?

TIBOR: Hogyhogy milyen? Olyan, ami feltölti ezt a szart!

SÁNDOR: Milyen fajta a telefonod?

TIBOR: Mit szórakozol?

SÁNDOR: Bizonyos telefonokba csak bizonyos töltő illik, Tibor!

TIBOR: Samsung...

SÁNDOR: Nekem is olyanom van.

TIBOR: Akkor adjad ide!

SÁNDOR: Ott van a kisasztalon.

TIBOR: Konnektor?

SÁNDOR: Itt van a fejemenél.

Kis szünet.

TIBOR: Pofa be! Most be fogom oda dugni. De ne merj ugrálni, mert megbánod! Arccal a párnába! Gyérünk! Most lassan arccal kifelé! Szem becsuk! Nyelv ki! Lassan!

Kis szünet. Tibor Margitka telefonjával babrál.

TIBOR: Hogy kell vakusat?

SÁNDOR: Ott jobb felül van egy vilámljel. Látod?

TIBOR: Látom.

SÁNDOR: Nyomj rá!

TIBOR: Te ezt a börtönben tanultad? Most ne mozogj!

Tibor rányom, majd csinál egy vakus képet. A vakuvillanás után Sándor hirtelen elkapja a pisztolyt. A telefon a földre esik, az ütéstől vakus képeket készít. Elmegy az áram. Dulakodnak a sötétben. Vakuvillanások. Hirtelen csönd lesz.

TIBOR: *(lihegve)* Hol vagy, Sanyi? Sanyi!

Visszajön az áram. Tibor és Sándor meglátják egymást. Újra dulakodni kezdenek. Tibor marad felül. Rajta ül. Ráfogja a pisztolyt.

TIBOR: Meg akarsz halni?

Sándor próbál kiszabadulni.

SÁNDOR: Hát te akarsz megölni! Se-
gítség!

*Tibor hirtelen leüti a pisztollyal Sándort.
Sándor elájul.*

TIBOR: Bassza meg! Kellett neked ki-
abálni! Minek kiabáltál! Most nézd
meg magad!

Kis szünet.

TIBOR: Mit tettem?

Tibor próbál elmenni.

TIBOR: (*magának*) Én nem voltam itt!
Én otthon voltam! Julika is látott!
Hátul, a cserjés mentén, hátul a cser-
jés mentén...

*Sándor felnyög. Tibor visszamászik az ab-
laktól.*

TIBOR: Én... megijedtem... amikor el-
rántottad a pisztolyt... Jól vagy, Sa-
ny!

SÁNDOR: Szerinted?

TIBOR: Miről akartál velem beszélni?

SÁNDOR: Pisztoly? Te normális vagy?

TIBOR: (*remegő kézzel rátartja a pisztolyt*)
Mert megölted a lányom!

Kis szünet.

TIBOR: Láttam a szatyorban azt a
győztes sajtot. A Gyusziét. Én már
kóstoltam. És te?

SÁNDOR: Még nem.

TIBOR: Aztán miért nem?

SÁNDOR: Elszoktam a sajtól.

TIBOR: Nem érdekel egy győztes sajt
íze?

Kis szünet.

TIBOR: Na, csak egy falatot!

SÁNDOR: (*cinikusan*) Most valahogy
nem kívánom!

TIBOR: Talán túl ismerős lenne az íze?

SÁNDOR: Mit akarsz tőlem?

TIBOR: Kiszabadulsz, és rögtön ro-
hansz a mustrára? Nem azt monda-
d, hogy elszoktál a sajtól?

SÁNDOR: Mit akarsz tőlem?

TIBOR: Kérdeztem valamit!

SÁNDOR: Macisajt, baszd meg! Tu-
dod, mi az? Azt adnak bent!

TIBOR: Mit kerestél kint?

SÁNDOR: Mit vársz, mit mondjak?

TIBOR: Odahívtak! Szóltak neked,
igaz?

SÁNDOR: És ha szóltak?

TIBOR: De miért szóltak?

SÁNDOR: Mert szóltak.

TIBOR: És ki akarta annyira, hogy ott
legyél? Csak nem a Gyula? Aki nem
mellesleg ki akar hagyni engem a
szövetségből! És a te pálinkádban
érlelt sajtjával nyeri meg a versenyt!

SÁNDOR: Két éve volt! Ott ültünk
hárman a Kakasban. A Gyuszi, te
meg én. Ott volt szó először a szö-
vetségről. Emlékszel? Ott beszéltük
meg, hogy segítjük egymást minden
körülmények között. Nem hitted,
hogy lehet alkoholos levélben érlel-
ni. Mert, hogy kérgecsünk. Mert,
hogy kéreg nélkül meztelen a sajt.
Így mondtad, Tibor, szó szerint;
meztelen a sajt. Emlékszel? És ak-
kor kivettem a pálinkát az asztalra.
Én mondtam, hogy kóstoljuk meg,
az igaz, de csak hogy meggyőzze-
lek. Ízlett is, neked is, Gyulának is,
nekem is. Te pedig elkezdted tuk-
málni; na, még egyet, azt a kicsit
már ne hagyjuk ott, meg mit tudom
én, mi! Én meg mondtam, hogy ezt
már nem kellene, de te erősködtél,
Tibor. Igaz? Mondtam, hogy alatto-

mos! Én megmondtam! És amikor eljöttem, és a Petőfi utcáról, ahogy kifordultam a főútra... és a kispostánál... igen, baszd meg, megtörtént! (*kis szünet*) Ne értsd félre, a te sajtotod is kiváló, só! De... mindig is kevés volt benne a lélek, Tibi!

Kis szünet.

TIBOR: A lélek?

SÁNDOR: Ugyan már! Itt mindenki így vezet! Gyula is, a polgármester is, te is!

TIBOR: De én nem ütök el senkit, Sanyikám!

Kis szünet.

SÁNDOR: De nem is győzől soha!

TIBOR: Ez akkor sem a Gyula íze volt!

Kis szünet.

SÁNDOR: Nézd... az enyémet használtam. Maradt itthon öt üveggel, abból a pálinkából, és mielőtt lecsuktak, neki adtam... Hogy végre valahára meg tudja nyerni.

TIBOR: Hogy aztán elosszátok a pénzt, mi? Ülsz a rácsok mögött, és még így is te nyersz...

SÁNDOR: Én nem lettem se első, se seahanyadik! És a Gyulától se kértem részesedést! Mindegy a recept, ha valaki nem tudja elkészíteni, ezt te is tudod!

TIBOR: Odaadod neki a recepted, ő nyer vele, amivel igazából te nyersz. Zseniális!

SÁNDOR: Na, Tibi, elfáradtam. Eleget bohóckodtunk mára. Elmondtam, amit szeretnél. Menj haza, pihend ki magad, és felejtsek el ezt az egészet!

Kopognak az ajtón.

7. JELENET Sándor, Luca, Tibor.

Luca érkezik.

LUCA: (*kintről*) Sanyi!

Nincs válasz.

LUCA: (*kintről*) Csak kivasaltam a függönyöket!

TIBOR: Küldd haza!

SÁNDOR: Bújj már el!

LUCA: (*kintről*) Engedj már be!

SÁNDOR: (*Lucának*) Nem lehet. (*Tibornak*) Az ágy alá!

TIBOR: Nem!

LUCA: (*kintről*) Ki van nálad?

SÁNDOR: (*Lucához*) Senki! Azonnal nyitom!

Sándor elindul az ajtó felé, Tibor gyorsan az ágy alá bújjik. Sándor a fejére húz egy sapkát, hogy eltakarja a sebet, aztán ajtót nyit.

LUCA: Hát te meg hogy nézel ki?

SÁNDOR: Kiöntöttem véletlen a bort.

LUCA: De így?

SÁNDOR: Kicsúszott a kezemből az üveg. És akkor így...

LUCA: Felhívtad?

SÁNDOR: Igen.

LUCA: És mit mondott?

SÁNDOR: Semmit.

LUCA: Hogyhogy semmit?

SÁNDOR: Aludtak.

LUCA: Nem igaz! Ide láttam, hogy ég náluk a lámpa.

SÁNDOR: Úgy hagyták.

LUCA: Nem hívtad fel őket, igaz?

SÁNDOR: Nem. Majd holnap.

LUCA: Tudom, hogy nehéz ez neked, Sándor...

Kis szünet.

LUCA: Tudod, hogy mióta?
SÁNDOR: Mit mióta?
LUCA: Azóta! Mióta-mióta! Azóta szeretlek!
SÁNDOR: Engem te ne szeress!
LUCA: De szeretlek!
SÁNDOR: Most mit csinálsz?
LUCA: Felrakom a függönyöket.
SÁNDOR: Ilyenkor?
LUCA: Ha most nem rakom fel, reggel besüt a nap.
SÁNDOR: Reggel... Két éve hajnal ötkor kelek.
LUCA: Nem baj. Akkor is felrakom.
SÁNDOR: Nem rakod fel, és nem csinálsz már semmit se. Kérlek, hogy menj haza!

Kis szünet. Luca odamegy Sándorhoz.

LUCA: Rendben, nem rakom fel. Akkor hazamegyek. Akkor elmegyek. Akkor nem jövök. Akkor viszlát.

Luca nem mozdul.

LUCA: Ez jólesik, igaz?

Kis szünet.

LUCA: Ahogy hozzád érek!

Kis szünet.

LUCA: Tudom, hogy jó neked is!
SÁNDOR: Elég ebből! Most már menj haza, Luca...

Kis szünet.

LUCA: De erre jó voltam, ugye? Mert ha én nem vagyok, te egy koszfészekbe jössz haza. Szép álmokat!

Luca el.

8. JELENET

Sándor, Tibor.

Sándor állva marad, Tibor az ágy alól beszél.

TIBOR: Én nem értelek, Sándor.
SÁNDOR: Gyerekkora óta ezt csinálja.
TIBOR: Az már igaz. Amikor jártál azzal a füredi lánnyal, hú, azt a botrányt, amit levágott!
SÁNDOR: Reggel már itt lesz megint.
TIBOR: És az miért olyan nagy baj? Hát szép, fiatal, kedves, dolgos, nem?
SÁNDOR: Igaz, de mégse.
TIBOR: Mégse, mert a Gyula lánya.
SÁNDOR: Többek között...
TIBOR: És mégse, mert halott vagy.

Kis csönd. Tibor kinyúl az ágy alól, és megmutatja a fotót Sándornak.

SÁNDOR: Ez egész jó lett! Megmutatod a Margitnak a fotót?

TIBOR: Meg.

SÁNDOR: És ha holnap találkozom vele a boltban?

TIBOR: Nem találkozol vele, mert elmész! Hajnalban fogod magad, és elhúzol innen.

SÁNDOR: Hova?

TIBOR: El innen, bárhova.

SÁNDOR: És ha nem?

TIBOR: Akkor tényleg megöllek.

Kis szünet. Tibor előmászik az ágy alól.

SÁNDOR: Nálatok is elmegy az áram?

TIBOR: Mindenhol. Meghibásodott a főpózna. Holnap javítják. Az első vonattal mész! És ha bárkinek szólsz erről, ami ma történt itt...

SÁNDOR: ...akkor megölsz...

TIBOR: ...pontosan!

Tibor kimászik az ablakon és eltűnik.

SÁNDOR: Tibor, a telefon!

II. FELVONÁS

1. JELENET

Gyula, Tibor, Sándor, Iluska.

Történik két évvel korábban, közvetlenül Iluska balesete előtt, a Kakas nevű kocsmában, ahol a három férfi sajt szövetséget kötött.

GYULA: Akkor előbb a szövetség, aztán a sajt!

TIBOR: A sajtban kéne megegyezni.

GYULA: Múltkor megegyeztünk már, hogy penészeszt.

SÁNDOR: De a kérgesítésem még ment a vita.

TIBOR: Igen, mert nekem az apám azt tanította, hogy ne bugyoláljuk semmibe, akkor lesz csak kérge a sajtnak.

GYULA: Mi bajod neked meg apádnak azzal, ha nincs kérge a sajtnak?

TIBOR: Ha nincs kérge, akkor meztelen a sajt. Te szeretsz nadrág nélkül mászkálni?

SÁNDOR: Kéreggel is lehet finom a sajt, és anélkül is.

GYULA: Ahogy én nadrággal, vagy anélkül.

SÁNDOR: Nem melleleg az apádnak már az agyán is kéreg van.

GYULA: Egész életedben kérgesítettél! Itt az ideje, hogy kicsit új formákat is kipróbálj, Tibikém! Na, most. Csomagolhatjuk ugye alufóliába!

TIBOR: Azt már próbáltuk, és nem lett jó vége, Gyula.

SÁNDOR: Azért, mert elbasztad a pikírozást, Tibike!

TIBOR: Ti mondtátok, hogy egy hétig 15 °C-on tartsuk, mert úgy lágyabb lesz!

SÁNDOR: Nem, én azt mondtam, hogy egy hét alatt fokozatosan növeld a hőmérsékletet 10 °C-ról 15 °C-ra!

GYULA: Tényleg ezt mondta Sanyi!

SÁNDOR: És te mit csináltál? Végig 15 °C-on tartottad. És még csodálkozol!

GYULA: Na, ne vitázzunk! Hibázni emberi dolog. Én is hibáztam már, te is, Sanyikám. Térjünk a lényegre. A múltkor megegyeztünk az egyedi gorgonzolában. Beszéltem a helyi nagyboltokkal. Érdekli őket a dolog. Nagy tisztelői apádnak, Tibor, így megvan a bizalom is. Első körben 20%-os részesedést kértek, igyekszem majd még ebből lefaragni. A szállítóval mi a helyzet?

TIBOR: Szereztem kereskedőt.

SÁNDOR: Kit?

TIBOR: A Pepét.

GYULA: Mennyit akar?

TIBOR: 20.

GYULA: 20%-ot?

SÁNDOR: Tehát mire boltokba jut a termék, már csak 60%-nál járunk.

GYULA: A következő a cél: a nagyboltokkal megpróbálok kiegyezni 15%-ban, te pedig, Tibor, vidd le Pepét 10%-ig.

TIBOR: Annyit nem fog engedni.

GYULA: De fog! Apádnak dolgozott. Neki köszönhet mindent!

SÁNDOR: Pepének nagyon jók a kapcsolatai, ő szállítja a medence majd nem összes sajt készítőjének a termékét, de a 20% akkor is pofátlan.

GYULA: Majd alkudunk. De most azért vagyunk itt, hogy Sándor tanácsára megpróbáljuk alkoholba áztatott levelben érlelni a sajtot.

TIBOR: Én ebben nem hiszek. Alkoholban, ugyan már!

GYULA: Márpedig lehet. Egyszer kóstoltam ilyen még Franciaországban.

TIBOR: És mibe akarod csomagolni? Lapulevelbe? (*gúnyosan*)

SÁNDOR: Inkább füge. De lehet másba is.

GYULA: Nem tán a gesztenyébe?

SÁNDOR: De bizony!

TIBOR: Beleölnék időt, pénzt, aztán mehet a kukába!

GYULA: Minden a kísérletezésből derül ki, Tibikém! És ahhoz mi kell?

SÁNDOR: Idő és pénz.

TIBOR: Ha megtudják, hogy alkoholba pólyázzuk a sajtot, rajtunk fog rohogni az egész medence!

Jön Iluska.

ILUSKA: Apa, letelt a tíz perc!

TIBOR: Megyünk mindjárt!

ILUSKA: Már otthon kellene lenni!

TIBOR: Tessék, vegyél még egy fagyit!

ILUSKA: Szeretnék hazamenni!

TIBOR: Mindjárt, Iluskám, apa dolgozik, látod!

Iluska el. Tibor utána szól.

TIBOR: Bírd még ki egy kicsit!

Sándor kitesz az asztalra egy üveget.

SÁNDOR: Nem mondom meg, kitől, honnan, miből, csak azt szeretném, ha megköstolnátok!

Kis szünet.

TIBOR: De vezetünk.

SÁNDOR: Csak az íze végett!

Koccintanak.

GYULA: Az eke borítson, a pina szorítson, a kacsák alatt pedig legyen víz, különben megdöglének. Ha a kacsá nem tud úszni, nem a víz a hülye! Isten a mennybe', te meg ide menj be! Húzd rá!

Isznak.

TIBOR: Hú, baszd meg!

GYULA: Azt a kurva!

Ízlelik.

GYULA: Mi van ebben, Sándor?

SÁNDOR: Csavartam egy kicsit a mennyországból.

TIBOR: És ebbe áztatnánk?

SÁNDOR: Csakis ebbe!

GYULA: Én még ilyet nem ittam, pedig...

TIBOR: Na, jó, ebből még egyet!

SÁNDOR: Csak óvatosan, gyerekek!

Isznak.

TIBOR: Hú, baszd meg!

GYULA: Azt a kurva!

Ízlelik.

GYULA: Mi van ebben, Sándor?

TIBOR: Hogyhogy nem ittam még ilyet?

GYULA: Azért, Tibikém, mert az apáddal évek óta csak a kérgesítéssel vagytok elfoglalva. Annál unalmasabb pedig nincsen. Én azt gondolom, itt most egy új világ tárul fel. Ösztöneim azt súgják, hogy okosnak kell lenni, figyelmesnek, kémikusnak, és a legfontosabb, bízni kell egymásban. Akármilyen történik.

TIBOR: Na, akkor a bizalomra még egyet!

GYULA: Nekem még csak most ért le az első!

TIBOR: Majd szétcsapja a második!

Isznak.

SÁNDOR: Hiszel már benne, Tibikém?

TIBOR: Azt a kurva!

Jön Iluska.

ILUSKA: Apa, ezer éve várok rád, hazamegyek egyedül.

TIBOR: Várjál már, mindjárt megyünk!

ILUSKA: Ezt mondd egy órája!

TIBOR: Akkor se csatangozhatsz egyedül!

ILUSKA: De apa, tudom az utat!

GYULA: Engedd, hadd menjen, már nagylány!

TIBOR: Az anyja a lelkekre kötötte, hogy egyedül ne engedjem még haza.

GYULA: Margitka mindig mindent túlaggódik!

TIBOR: Mondjuk a te Julikád se külön!

GYULA: Az igaz. De hát ezért vannak ilyen jóban az asszonyaink!

ILUSKA: Apa, légy szíves!

SÁNDOR: Hány éves vagy, Iluska?

ILUSKA: Hét.

SÁNDOR: Látod? Már szinte nagylány!

GYULA: Hadd menjen, Tibikém!

SÁNDOR: Mi baja lenne?

ILUSKA: Apa, légy szíves, légy szíves, légy szíves!

TIBOR: Hogy méz haza?

ILUSKA: Elmegyek a sarokig, ott lefordulok balra a Petőfi utcára, azon végigmegyek, köszönök Etelka néni-nek, az utca végén jobbra fordulok, végig egészen a kispostáig, ott vigyázok, mert forgalmas az út, átmegyek a zebrán, le a gáton, el Fekete bácsi háza előtt, és aztán tovább egyenesen, a földúton, tudod, ahol azt a pacsirtát találtuk, ami kiesett a fészekből, és már otthon is vagyok!

GYULA: Látod, hogy tudja!

SÁNDOR: Több az esze, mint a tiéd!

ILUSKA: Apa, légy szíves, légy szíves, légy szíves!

TIBOR: Na, jól van. Menjél! De egyenesen hazafele, nem máshova!

Iluska el.

TIBOR: *(utána szól)* És szétnézel a zebrán! Hallod?

Kis szünet.

TIBOR: Na, akkor a lányomra még egyet!

SÁNDOR: Hova rohansz?

TIBOR: Te akartál meggyőzni! Most meg az a bajod, hogy hiszek benne?

GYULA: Na de vakon?

Nevetnek.

TIBOR: Iluska nagylány lett. Először megy haza egyedül! Hát erre csak iszunk!

SÁNDOR: De ez volt az utolsó, mert alattomos!

Isznak.

GYULA: Hány fokos ez?

TIBOR: Mitől ilyen selymes?

GYULA: Mi ez?

TIBOR: Mondd már meg, hogy mi ez!

Sándor elővesz egy sajtot.

TIBOR: Milyen sajt ez?

SÁNDOR: Tesztsajt.

GYULA: Ebbe áztattad?

SÁNDOR: Ebbe.

Megkóstolják. Gyula és Tibor el van ájulva.

GYULA: Azt a...

TIBOR: Pfhú!

GYULA: Azt a...

TIBOR: Pfhú...

GYULA: Azt a kurva!

TIBOR: Pfhú baszd meg!

SÁNDOR: Kérdezzél, Gyulám!

GYULA: Nyilván Penicillium Roqueforti gombát használtál.

SÁNDOR: Mi mást!

GYULA: Nem pasztörizált tejet.

SÁNDOR: Hanem?

GYULA: Nyers tejet!

SÁNDOR: Mi mást!

GYULA: Szinte érzem benne a lipáz enzimeket!

TIBOR: 25 °C-on kezdted a kultúrát!
SÁNDOR: Nem.
GYULA: 27 °C-on!
SÁNDOR: Talált!
GYULA: 100% thermofil keveréket adtál hozzá!
SÁNDOR: Gorgonzolához nem is lehet mást.
TIBOR: Az alvadékot lassan, szakaszoltan és nagyon óvatosan keverted!
SÁNDOR: Utómelegítettem?
TIBOR: Nem!
SÁNDOR: Fejlődsz, Tibikém!
TIBOR: Kádban csepegtetted!
SÁNDOR: Nem.
GYULA: Batyuban csepegtetted!
SÁNDOR: Igen!
GYULA: (*kizökken*) A sajtformánál a túró tettegye nem tetted sajtkendőbe?
SÁNDOR: Amatőrnek nézel?
TIBOR: Száraz sózást alkalmaztál!
SÁNDOR: Mi mást!
TIBOR: 3%-os sótartalom!
SÁNDOR: Nem.
GYULA: 3,5%-os!
SÁNDOR: Bingó!
GYULA: A pikírozás...
SÁNDOR: Tibi kedvence!
GYULA: 10 °C-on kezdted...
TIBOR: És 15 °C-on fejezted be...
SÁNDOR: Pontosan.
GYULA: És az érlelése...
TIBOR: Az érlelése...
SÁNDOR: Az érlelése pálinkába áztatott gesztenyelevélben történt.
GYULA: Gyönyörű!
TIBOR: Mint egy vers!
GYULA: Vagy egy festmény!
TIBOR: Vagy egy tánc!
GYULA: Ez maga a Sündisznótánc!
TIBOR: (*a pálinkára*) Hát most már ezt a kicsit ne hagyjuk itt.
SÁNDOR: Utolsó.
GYULA: Utolsó. A sajt szövetségünkre!
A Sündisznótáncra!
TIBOR: A Sündisznótáncra!

SÁNDOR: A Sündisznótáncra!

Isznak.

SÁNDOR: Ú, gyerekek, nekem muszáj mennem, most hozzák a nyers tejet!
TIBOR: Útközben, ha látod a gyereket, kapd már fel és dobd haza!
SÁNDOR: Úgy lesz! Szevasztok!

Sándor el.

GYULA: Figyelj már. Haza akarsz vinni a sajtot? Csak mert ha nem, én hazavinném megvizsgálni.

TIBOR: Minek?

GYULA: Akkor tudni fogom, hogy készül.

TIBOR: De akkor mondd el nekem is!

GYULA: Hiszen szövetséget kötöttünk! Azt akarom még mondani neked, hogy ez a sajt túl jó a nagyboltokba. Ezt főleg a turisztikai kisfalvakban tudnánk elpasszolni mint helyi különlegességet. Kellene egy, nem tudom máshogy mondani, rosszabb sajt. Csinálhatsz neki kérget is. Rád bízom! Isten áldjon! (*Gyula el*)

TIBOR: (*magában*) Kellene egy rosszabb sajt...

A távolban egy kocsi motorjának hangja erősödik, majd egy karambol. Tibor felfigyel a hangra, majd kísétál a hang után.

2. JELENET

Margitka, Julika.

Újra a jelenben vagyunk. Major Tiborék lakása. Este 10 óra körül. Benyit Julika.

JULIKA: Tudom, hogy nagyon késő van, és már ti is biztos feküdnétek.

MARGITKA: Apuska már alszik. Én is lassan.

JULIKA: A Lucát elküldtem a Gyuláért, mert még mindig nem jött haza...

MARGITKA: Ő a győztes, biztos ünnepel.

JULIKA: Képzeld, megcsináltam!

MARGITKA: Mit?

JULIKA: Egyedül.

MARGITKA: Mit csináltál egyedül?

JULIKA: Hát mert éreztem, hogy... megéreztem, és nem tudtam már tovább várni! A Gyulának akartam megmutatni!

MARGITKA: Julika, beszélj már értelmesen! Nyugodj meg!

JULIKA: Rögtön látszott a csík!

MARGITKA: Milyen csík?

Julika odaadja a terhességi tesztet Margitkának.

MARGITKA: Úristen! Hát ez gyönyörű!

Margitka átöleli Julikát. Mind a két nő sír.

MARGITKA: Ez olyan szép!

JULIKÁM: Margitkám...

Margitka egyre szorosabban öleli Julikát.

MARGITKÁM: Gratulálok!

JULIKA: Margitkám, ez fáj!

Margitka elengedi Julikát, de a sírást nem tudja abbahagyni.

JULIKA: Te tudtad meg először!

Margitka tovább sír.

JULIKA: Margitkám, baj van?

Margitka nem válaszol.

JULIKA: Ne haragudj, hogy pont most, amikor a Fekete visszajött...

Kis szünet.

JULIKA: De hát te vagy a legjobb barát-nóm! És én csak most tudtam meg, és gondoltam... neked mondom el először.

MARGITKA: Tudod, hány éves vagyok én?

JULIKA: Hát amennyi én.

MARGITKA: De én hány éves vagyok!

JULIKA: Harmincnyolc.

MARGITKA: Tudod, hányszor próbáltunk Iluska után? De nem jött össze. Iluska emléke maradt, a mi csodánk, amit elvesztettünk, ami nincs, ami csak volt, és ami már nem lesz soha többé.

JULIKA: Margitka, én erről nem tehetek, én ezt nagyon sajnálom!

Kis szünet.

MARGITKA: Jössz itt a hírekkel?

JULIKA: Én nem...

MARGITKA: Hogy visszajött a Fekete?

JULIKA: De én csak...

MARGITKA: Hogy nem a Tibor nyert?

JULIKA: Margitka...

MARGITKA: Hogy beszállt az ablakokon a gólya? Teszed-veszed magad? Jössz-mész? Miközben itt a Fekete?

JULIKA: Margitka, ne bánts engem!

MARGITKA: Te bántasz engem! Nem veszed észre?

JULIKA: Megértem, hogy neked nem jó, de ezt akkor se csinálhatod velem!

MARGITKA: Idejössz hozzám, és megmondod, mit csinálhatok?

JULIKA: Higgadj le, kérlek!

MARGITKA: Menj te a fenébe!

JULIKA: Menjek a fenébe? Ezt mondod nekem?

MARGITKA: *(odadobja neki azt a sajtot, amit még Julika hagyott itt nekik)* Ezt!

A Gyula sajtjával együtt! Itt van, ne-
sze!

Kis szünet.

MARGITKA: Tudod, mit? Én örü-
lök neked! Nézz magadra! Te szép
vagy! Mindened szép! A feneked, a
melled, az arcod, a hajad, az öled!
Boldog vagy! Szerelmes vagy! Ter-
hes vagy! Én meg mint egy szürke
veréb... Nekem mi jutott? Egy szá-
ros após és egy középszerű férj. És
az éveken át tartó hiábavaló pró-
bálkozás Iluska után. És erre fel mi
történik ma? Belibegsz ide a csíkja-
iddal, és hogy visszajött a Fekete is!
Vissza mert jönni! A falu meg mit
csinál? Ti mit csináltok? Ölelgetitek!
Mintha elfelejtettétek volna, hogy
ez az ember mit tett! Dögöljön meg!
Az egész falu dögöljön meg!

*A monológ végére belép Tibor, a három em-
ber csöndben áll egy kis ideig, majd Julika
elmegey.*

3. JELENET Margitka, Tibor.

*Tibor leül az asztalhoz. Margitka állva ma-
rad.*

MARGITKA: Mutasd a telefont.
TIBOR: Nem mutatom.
MARGITKA: Miért?
TIBOR: Nincs mit nézni rajta.
MARGITKA: Nem tetted meg?
TIBOR: Ülj ide le.

Margitka állva marad.

TIBOR: Azt mondtam, ülj ide mellém!

Margitka leül az asztalhoz.

MARGITKA: Látott valaki?

TIBOR: Senki.

MARGITKA: Biztos meghalt?

TIBOR: Nem biztos.

MARGITKA: De hát nem nézted meg?

TIBOR: De megnéztem.

MARGITKA: És?

TIBOR: És élt.

MARGITKA: Hol lótted meg?

TIBOR: Nem lóttam meg.

MARGITKA: Akkor megszúrtad?

TIBOR: Verekedtünk.

MARGITKA: És?

TIBOR: *(felcsattan)* Mit és? Ott hagytam!

MARGITKA: Élve?

TIBOR: Élve.

Kis szünet.

MARGITKA: És akkor most mi lesz?

TIBOR: Egy. Feljelenthet bennünket...

MARGITKA: Mit beszélsz?

TIBOR: Vagy kettő, idejön...

MARGITKA: Ide?

TIBOR: Hogy bosszút álljon. Meg akar-
tuk ölni, nem? Három...

MARGITKA: Ne számolgass már itt
nekem!

TIBOR: *(cinikusan)* Három. Hogy te
mész. És szépen megcsinálad! Azt
mondtad, ha nem teszem, majd te
elintézed. Akkor legyen gyilkos! Állj
bosszút! Ne aggódj, itthon voltál,
Julika látott. Majd hátul, a cserjés
mentén gyere haza...

MARGITKA: Tibor, én nem ölhetek!

TIBOR: Ugyan már, mindenki ölhet!

*Tibor odamegy a pisztolyhoz, és az asztalra
teszi.*

TIBOR: *(cinikusan)* Töltve van. Itt bizto-
sítod ki. Célzol. Nem is kell célzni,
rátartod, itt van, ez a ravasz, meg-
húzod, bumm, és volt Sándor, nincs
Sándor. Aztán szépen hazafutsz a

cserjés mentén a kis alibiddel, és a pisztolyt... ja, igen a pisztollyal mi legyen?

MARGITKA: Tibor, figyelj ide!

TIBOR: Visszategyük a szekrény tetejére? Vagy ássuk el a kert végébe? Vagy inkább a kútba dobnád?

MARGITKA: Tibor, kérlek...

TIBOR: Jó, legyen a kút. Jönnek a nyomozók. Most én leszek a főnyomozó úr, jó, Margitkám? Na, most, kedves Margit asszony, mint azt, ahogy tudja, minden fegyver meg van számozva, megmutatná nekünk, kérem, azt a fegyvert, ami a családja nevére van bejelentve?

MARGITKA: Hagyd abba!

TIBOR: Ha jól tudom, önöknél egy pisztoly van bejelentve. Egy Korth NXR 44 Magnum. Érdekes, képzelje, asszonyom, hogy pont egy ilyet találtunk a kútban. Ez nem az önöké véletlenül? Csak mert a Fekete Sándor szívében talált golyó pont ebbe a fegyverbe illik. Tudna valami magyarázatot adni, kedves Margit asszony?

MARGITKA: Tibor, hagyd ezt abba!

TIBOR: Nem tud?

MARGITKA: Hányini fogok!

TIBOR: Margit asszony, nincs magyarázata?

MARGITKA: Tibor...

TIBOR: Maga ölte meg Fekete Sándort, igaz? Szíven lőtte a férfit, elmene-kült a tett helyszínéről, a cserjésen át, aztán a kútba dobta a pisztolyt! Azon oknál kifolyólag, mivel úgy is van alibije, hiszen Júlia, az ön kedves barátnője, legutoljára itthon látta magát! Így történt, asszonyom?

MARGITKA: *(fogja Julika terhességi tesztjét)* Tibor, látod ezt?

Kis szünet.

TIBOR: Az meg mi?

MARGITKA: Teszt.

TIBOR: Milyen teszt?

MARGITKA: Terhességi.

Szünet.

TIBOR: Nem mondd?

MARGITKA: De mondom.

TIBOR: De hány napos?

MARGITKA: Két hete késik a...

TIBOR: De miért nem mondtad?

MARGITKA: Ma teszteltem először.

Tibor átöleli Margitkát örülve, majd egyszer csak észbe kap.

TIBOR: De mikor teszteltél?

MARGITKA: Hát ma... mondom, hogy ma.

TIBOR: Mielőtt elküldtél volna?

MARGITKA: Tibor, én nem tudom...

TIBOR: Hogy nem lehet ezt tudni? Te úgy küldtél oda, hogy már tudtad?

MARGITKA: Elfelejtettem, mert...

Belép Fekete Sándor.

4. JELENET

Sándor, Tibor, Margitka, Julika.

SÁNDOR: Ezt ott felejtetted, Tibi.

Sándor a tévére teszi a telefont.

SÁNDOR: Nem zavarok sokáig. Margitka, igazából miattad jöttem. Mi még nem beszéltünk azóta. Csak azt akarom mondani... hogy nagyon sajnálom. Én szerettem azt a kislányt. Én nagyon szerettem... Tibi, Margit, mi itt együtt nőttünk fel. Mindent együtt csináltunk. Ahogy benneteket is ideköt minden, úgy engem is. Ti itt maradtatok a gyá-

szotokkal. Meg a jelenlétem, ugye... Látni engem nap mint nap! Kerülni, köszönni vagy nem köszönni, átjönni megpróbálni megölni... De könyörgök, az isten szerelmére, én a börtönből jövök! Én leültem, amit le kell ülni! Én bűnhődtem! Margitka, Tibor... Én nem tudok máshol élni. Itt nőttem föl, ideköt minden, itt nyugszik a családom, és én is itt fogok meghalni. Nem megyek el innen. Mert nem tudok elmenni.

Belép Julika.

JULIKA: Sándor!
SÁNDOR: Julika!
JULIKA: Margitkám!

Margitka elájul. Tibor és Julika felsegíti Margitkát.

5. JELENET

MARGITKA: Hagyjatok, nincs semmi baj!

Tibor hoz Margitkának egy pohár vizet. Margitka megissza.

MARGITKA: És ez a hülye itt akar maradni. Ezek után is! Hát mi van itt? Hát mi van itt? Hogy kerültem én ide? Ezek közé? Ez az ostoba gyilkolt, és még így is itt akar maradni. Én meg az első pillanattól kezdve tudtam, hogy rossz helyen vagyok. Gyűlölöm a sajtot! Gyűlölöm ezt a földet! Gyűlöllek benneteket!

Lassan elindul, majd felveszi az asztról a pisztolyt, és Sándorra tartja.

TIBOR: Margitka, tedd azt le!
JULIKA: Margit, meg vagy örülve?

TIBOR: Margitka...
MARGITKA: *(Sándornak)* Elmondtad, amit akartál?
SÁNDOR: Én... Tedd le a... puskát!
TIBOR: Elég volt, Margitka!
MARGITKA: *(Sándornak)* Ne dadogjál!
SÁNDOR: Ne... nem dadogok!
MARGITKA: *(Sándornak)* De dadogsz!
Na, mi van?
SÁNDOR: Akkor... lőj le, itt vagyok!
TIBOR: Margit!
MARGITKA: *(Sándornak)* Mit akarsz?
SÁNDOR: Akkor...

Margitka felhúzza a pisztolyt.

MARGITKA: Akkor?
JULIKA: Az isten szerelmére, Margit!
TIBOR: Margitka, tedd azt le!
MARGITKA: *(Sándornak)* Miért? Miért pont őt? Megölted...
TIBOR: Tedd le a puskát!
MARGITKA: Megölted...
SÁNDOR: Én... bocsáss meg!
MARGITKA: A lányomat...
TIBOR: Margit...
JULIKA: Margit, kérlek, tedd le a puskát! Én csak... ma tudtam meg! Itt maradt a terhességi teszt az asztalon! Én csak azért jöttem vissza!

Kis szünet.

TIBOR: Micsoda? A te teszted?
JULIKA: Az enyém...
MARGITKA: Nem igaz! *(Julikára fogja a pisztolyt)* Az az én tesztem!
JULIKA: Akkor a te teszted, csak tedd le a pisztolyt!
TIBOR: *(Margitkának)* Ez nem a te teszted?
MARGITKA: Tibor, esküszöm neked!
JULIKA: Tibor, vedd el tőle!
MARGITKA: *(Sándornak)* Takarodj innen, te gyáva! *(Julikának)* Te is, te is!
(Tibornak) Megölted a saját gyere-

kedet! Gyilkos! Gyilkosok vagytok!
Gyerekgyilkosok!

Sándor hirtelen elkapja a pisztolyt. Sándor és Margitka dulakodnak. A pisztoly elsül és eltalálja Tibort. A pisztoly a földre esik.

JULIKA: Jézusom!

TIBOR: Baszd meg, meglőtték!

SÁNDOR: *(Julikához)* Te meg mit állsz ott? Hozz valamit!

JULIKA: Nem... én... Nem! Ti őrtütek vagytok! Én hívom a rendőrséget!

Julika kifut az ajtón.

TIBOR: Kapjátok már el! Holnapra mindent tudni fog a falu!

Sándor Julika után fut, és visszahozza. Margitka mereven áll.

JULIKA: Hagyjatok! Engedjete el! Segítség!

TIBOR: Kötdzd meg, és tapaszt be a száját!

Sándor Tibor segítségével megkötözi Julikát, és betapasztja a száját.

SÁNDOR: *(Julikának)* Ne haragudj, Julika, nem bántunk, senki nem bánt senkit, csak egy kicsit marad nyugton, beszéljük meg szépen együtt, hogy mi legyen!

TIBOR: *(Sándornak)* Légy szíves, hozz fertőtlenítőt, meleg vizet, kötszert.

SÁNDOR: *(Margitkának)* Hol vannak a kötszerek?

Kis szünet.

SÁNDOR: Margitka!

Margitka mereven áll.

TIBOR: A konyhaszekrényben, felül balra.

Sándor megtalálja kötszert, és elkezd ellátni Tibort. Meglátja a golyó kimeneti sebét.

SÁNDOR: Átment a golyó.

TIBOR: Hova?

Margitka először mozdul meg a lövés óta, odamegy a falhoz, és kipiszkál belőle egy golyót. Mereven nézi. Kijön Apuska a szobából.

6. JELENET

**Sándor, Tibor, Margitka,
Julika, Apuska.**

APUSKA: Mi ez a lárma? Mit hangos...
Ki az ott?

TIBOR: A Julika.

APUSKA: És miért van megkötözve?

TIBOR: Nincs megkötözve, édesapa!

APUSKA: De hát látom!

TIBOR: Mi csak játszunk, édesapám!

APUSKA: És az ott ki?

Kis szünet.

APUSKA: Fekete?!

Kis szünet.

APUSKA: Mi folyik itt, fiam?

TIBOR: Semmi, édesapám! Beszélgetünk.

APUSKA: Margitka, mi ez az egész?

Margitka nem válaszol, egy helyben áll, tölténnyel a kezében.

APUSKA: Julika, legalább te mondjál már valamit!

Julika nyög.

APUSKA: És miért vérzel, fiam?

TIBOR: Nem vérzek, édesapám!

APUSKA: Hát látom!

TIBOR: Csak horzsolás. Elcsúsztam.

APUSKA: És mit keres a pisztolyom a földön?

Senki nem tud rá semmit mondani, majd Margitka megszólal.

MARGITKA: Eldőlt.

APUSKA: *(Tibornak)* És ez a patkány?

SÁNDOR: Idejöttem.

APUSKA: Mi a rosseb folyik itt? Fekete, mi az istent keresel a házamban? Ti hívtátok?

TIBOR: Apuka, csak képzelődik! Nincs itt a Sándor! Hogy lehetne itt, hiszen végeztem vele!

APUSKA: Elintézted?

MARGITKA: Igen, elintézte.

SÁNDOR: Igen, elintéztet.

APUSKA: Hogy?

SÁNDOR: Elvágta a torkomat.

Kis szünet.

APUSKA: És akkor miért nincs vágás a torkodon?

SÁNDOR: Mert már csak lélekben vagyok itt, Karcsi bácsi!

APUSKA: Itt valami nem stimmel...

Kis szünet.

APUSKA: És a Julika?

TIBOR: Ó csak...

SÁNDOR: Vigyázunk rá.

APUSKA: Na, jó, ebből elég. Ez itt egy örület! Ez maga a káosz! Azt akarom, hogy engedjétek el Julikát! Nem kell rá vigyázni, tud ő magára vigyázni. Oldjátok már kifelé!

Sándor lassan kioldozza Julikát, leveszi a szájáról a tapaszt.

APUSKA: Julika! Most akkor mondd el, hogy mi ez az egész! Miért hazudják azt, hogy ez itt él! Mondjad már!

Julika lassan feláll.

JULIKA: Karcsi bácsi, én terhes lettem!

APUSKA: Hogyhogy?

JULISKA: Hát, úgyhogy.

APUSKA: És kitől?

JULIKA: Hát a Gyulától!

APUSKA: A Huba Gyulától?

JULIKA: Tetszik tudni, a férjem.

APUSKA: És ő hol van?

SÁNDOR: Ünnepel.

APUSKA: *(Julikának)* Téged?

JULIKA: Még nem tudja.

APUSKA: Mert volt az a világ, ami érthető volt. Egy meg egy az kettő, kettő meg kettő az négy. Most meg mi van? Káosz! Szerintem egy Sündisznótáncnak kellene lenni. A legmegbízhatóbb pedig a kutya! Farkasok meg nem lehetnek. Mert ha a kutya nem űzi el a farkast, a farkas megeszi a tehenet, a kecskét, és akkor nincs sajt. És ha nincs sajt, nincs Sündisznótánc.

Jön Gyula, Lucával.

7. JELENET

GYULA: Gyerekek, láttuk a fényt, és ahol világosság van, ott nem alsznak! Julikám! De örülök neked! És nem is jöttünk üres kézzel! Én vagyok a balatoni Jézuska! Na, mi ez a feszenség?

TIBOR: Nincs feszenség, csak mi is ünneplünk.

SÁNDOR: Igen, ünneplünk.

TIBOR: Mert kibékültünk.

GYULA: Ezért is jövök, Tibikém! Hogy így együtt, egyszerre, mindenki?

Hát csodás! Tibikém, a múlt elmúlt!
Előre kell tekinteni, mert aki folyton
visszanéz, azon kéreg nő. Emlékez-
tek? Két éve a Kakasban? Mire szö-
vetkeztünk? Kezdjük előlről! Alko-
holban áztatott gesztenyelevélben
érlelt kéksajt!

TIBOR: Ahhoz kellene Fekete pálinkája.

SÁNDOR: Nekem most nincs. Tudok
csinálni, de az időbe telik.

GYULA: Nem baj. És azért nem baj,
mert ezzel a négy üveggel elindít-
hatjuk!

Kitesz az asztalra négy üveg pálinkát.

TIBOR: *(Sándornak)* Szóval tényleg neki
adtad a maradékot...

GYULA: Sándor ideadta nekem, ami-
kor becsukták.

TIBOR: Tudom.

GYULA: Honnan?

SÁNDOR: Nem öt üveget hagytam ne-
ked, Gyula?

GYULA: Egy elment az ideire. Meg hát
a zsúrral is koccintgattunk, na! De
látjátok, működik! Tibim, te vérzel?

TIBOR: Majd eláll.

SÁNDOR: Horzsolás.

APUSKA: Állítólag elesett.

GYULA: Néha el kell esni, hogy újra
talpra tudjunk állni, gyerekek!

MARGITKA: *(nézi a tenyerében a golyót)*
Tibor, én azt hiszem...

TIBOR: Szóval a szövetség...

GYULA: A Sündisznótánc...

APUSKA: Igen. Egy Sündisznótánc, az
megmenthetné a világot!

SÁNDOR: Így van! Legyen Karcsi bácsi
a tiszteletbeli elnök!

GYULA: Kijelentjük, hogy múltjára,
szakértelmére való tekintettel, elisme-
résül, mától Karcsi bácsi a Sündisznó-
tánc szövetség tiszteletbeli elnöke!

TIBOR: Apuka, egyelőre nincs kérgesí-
tés!

APUSKA: Nincs?

TIBOR: Nincs.

APUSKA: De itt a Huba Julika. Mert
vele nem törődtek!

GYULA: Julikám, drágám, mi a baj?

JULIKA: Gyula, menjünk innen haza!

APUSKA: Terhes. És tőled.

Julika a hasára teszi a kezét.

LUCA: Úristen, Anya!

GYULA: Csak nem?

MIND: De!

APUSKA: És tőled!

GYULA: Julikám! Életem!

LUCA: Anya! Miért sírsz?

JULIKA: Haza akarok menni!

GYULA: Hát sír! Hát terhes! És tőlem!
Az én Julikám!

TIBOR: Istenem, micsoda nap!

GYULA: És még nincs vége!

JULIKA: És miért nincs még vége?

GYULA: Hát ezért!

*Gyula elővesz a zsebéből egy cetlit, és átad-
ja Tibornak.*

TIBOR: Ez meg mi?

APUSKA: De kérgesítés nélkül hogy?

TIBOR: Egy telefonszám.

GYULA: Bizony az! Rádadásul a Várady
Péter telefonszáma!

APUSKA: A zsúrielnöké?

GYULA: A zsúrielnöké!

TIBOR: Aki a nagyboltok igazgatója?

GYULA: Aki a nagyboltok igazgatója!
Ízlett neki a sajtod, Tibikém! Azt
kéri, hívd föl holnap!

TIBOR: Hogy én... a Várady Pétert?

GYULA: Bizony ám! Indul a mandula!

SÁNDOR: *(átkarolja Tibort)* Még jó,
hogy visszahoztam a telefonodat!

GYULA: Látod, Tibikém? Megmond-
tam neked, hogy nem mindig a leg-
jobb sajt a nyerő sajt!

Mindenki nevet, kivéve Margitot és Julikát.

GYULA: Emlékszel, Tibikém? Én mondtam, hogy kellene egy rosszabb sajt! És tessék!

TIBOR: Most nem tudom eldönteni, hogy sírjak vagy nevessek. Hát, akkor erre csak koccintunk, nem?

Mindenki nevet, kivéve Margitot és Julikát.

LUCA: Hozom a poharakat!

GYULA: Julikám, mi a baj, örülj már!

JULIKA: Gyula, menjünk haza!

GYULA: Várjál már egy picit, örüljünk, hogy béke van!

LUCA: Tele a kezem! Mindenki kér? Margitka?

Margitka csak áll.

LUCA: *(Sándornak)* Te kérsz?

SÁNDOR: Luca... szóval, hogy a... függönyök. Fel tudnád rakni őket mégis?

LUCA: Mikor?

SÁNDOR: Holnap.

LUCA: Azt hittem, még ma este.

SÁNDOR: Hát... ha neked nem késő?

LUCA: Még meggondolom.

Luca mindenkinek kioszt egy pálinkát.

GYULA: Az eke borítson, a pina szorítson, a kacsák alatt pedig legyen víz, különben megdöglenek. Ha a kacsa nem tud úszni, nem a víz a hülye! Isten a mennybe', te meg ide menj be! Húzd rá!

Koccintanak, az ivás pillanatában elmegy az áram.

TIBOR: Azt a kurva!

GYULA: Hú, baszd meg!

TIBOR: Mi van ebben?

GYULA: Hány fokos?

TIBOR: Mitől ilyen selymes?

APUSKA: Már megint ez a pिकासötét.

SÁNDOR: Rossz a fópózna!

TIBOR: Holnap javítják.

Megjelenik Iluska, az elgázolt kislány a sötétben, mint egy látomás, és a szereplők között egy zseblámpával kanyarog, mint két évvel ezelőtt a hazafele vezető úton.

ILUSKA: Elmegyek a sarokig, ott lefordulok balra a Petőfi utcára, azon végigmegyek, köszönök Etelka néni-nek, az utca végén jobbra fordulok, végig egészen a kispostáig, ott vigyázok, mert forgalmas az út, átmegyek a zebrán, le a gáton, el Fekete bácsi háza előtt, és aztán tovább egyenesen, a földúton, tudod, ahol azt a pacsirtát találtuk, ami kiesett a fészekből, és már otthon is vagyok!

Iluska a monológja végére Margitkához ér, hogy átölelje. Az ölelés pillanatában visszajön az áram.

MARGITKA: Iluska!

TIBOR: *(fintorog)* Apuka, már megint?

SÁNDOR: *(fintorog)* Fú, ez nagyon durva!

GYULA: *(fintorog)* Durvább, mint a pálinkád, Sanyikám!

SÁNDOR: *(fintorog)* Tyú!

GYULA: *(fintorog)* Gyerekek, csináljatok valamit, mert kijózanodunk!

LUCA: Segítsek?

APUSKA: Nem kell!

TIBOR: Margitka! Vigyed már!

Margitka nem mozdul.

APUSKA: Mit állsz ott? Segíts már! Ti meg röhögjetek csak! Majd amikor ti is így! *(rákiált)* Margitka!

Margitka nem mozdul.

APUSKA: Mozdulj már!

Csönd lesz, megkomolyodik mindenki és Margitkát nézi. Margitka kis idő múlva megmozdul és betolja Apuskát a fürdőszobába.

TIBOR: Na, egy utolsót?

JULIKA: Gyula, menjünk haza!

GYULA: Megisszuk és megyünk!

SÁNDOR: A szövetségre!

TIBOR: A Sündisznótáncra!

GYULA: Az eke borítson...

LUCA: Apa, el ne mondd újra!

Nevetnek.

GYULA: Hát akkor... Isten a mennybé,
te meg ide menj bé! Húzd rá!

Koccintanak, a koccintás pillanatában sötét.

VÉGE

A *Sündisznótánc* című színdarab 2021-ben elnyerte az Örkény István Drámaírói Ösztöndíjat. A drámából felolvasószínházi előadás is készült a Bajor Gizi Múzeumban, a Magyar Dráma napján, 2022. szeptember 21-én.

SZEREPOSZTÁS

Major Tibor – Schmied Zoltán

Major Margit / Iluska – Rezes Judit

Major Károly – Darvasi László

Huba Gyula – Znamenák István

Huba Júlia / Luca – Takács Nóra Diána

Fekete Sándor – Nagy Zsolt

DRAMATURG

Radnóti Zsuzsa

RENDEZŐ

Darvasi Áron